

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 254.195 van 30 juni 2022
in de zaak A. 229.975/XIV-38.241**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 januari 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 230.663 van 20 december 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.673 van 18 februari 2020.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 februari 2022, om 14:00 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pauline Delgrange, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 2 juli 2012 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) kent hem op 8 juli 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toe.

3.2. Naar aanleiding van verzoekers veroordeling met een vonnis van de correctionele rechtbank van Luik van 16 januari 2018 tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meerdere personen, bij nacht, neemt de commissaris-generaal op 4 september 2018 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

Verzoeker tekent beroep aan tegen de voornoemde beslissing doch met een arrest van 30 januari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

3.3. Op 29 november 2019 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Met een beslissing van 11 december 2019 (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing) verklaart de commissaris-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Verzoeker tekent tegen deze laatste beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 december 2019. Met een arrest van 20 december 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), van de artikelen 2 en 1138 van het Gerechtelijk Wetboek, van de artikelen 39/2, 39/65 en 39/76, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van het recht van verdediging, van het beginsel van hoor en wederhoor, van het algemeen rechtsbeginsel *ne [eat] iudex ultra petita partium* en van het beschikkingsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel “schending van de rechten van verdediging, van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, en van het beginsel van hoor en wederhoor” wijst verzoeker op artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 46 van richtlijn 2013/32 en het recht van verdediging. Verzoeker stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus besluit, hoewel dit nergens in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vermeld. In die beslissing werd verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk verklaard omdat hij geen nieuwe elementen zou hebben aangevoerd met betrekking tot zijn problemen met de taliban of met betrekking tot een intern vluchtalternatief in Kaboel. Verzoeker heeft dus niet de kans gekregen om zich te verdedigen over een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Om het recht van verdediging te waarborgen, had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het debat moeten heropenen alvorens het beroep te verwerpen op grond van een argument dat de partijen er niet hebben aangevoerd.

In een tweede middelonderdeel “schending van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet” wijst verzoeker op de inhoud van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 39/76 van dezelfde wet, en voert hij nogmaals aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest besluit tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, hoewel dit nergens in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vermeld. In die beslissing werd verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk verklaard omdat hij geen nieuwe elementen zou hebben aangevoerd met betrekking tot zijn problemen met de taliban of met betrekking tot een intern vluchtalternatief in Kaboel. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door hem uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus, de aanvankelijk bestreden beslissing “negatief [heeft] gereformeerd” en de zaak ten gronde heeft beoordeeld en niet wat de ontvankelijkheid betreft. Verzoeker besluit dat de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op die wijze “een situatie van niet-ontvankelijkheid ten gronde [heeft] hervormd in strijd met artikelen 39/2 en 39/76 van de

vreemdelingenwet, en beslist over een verzoek dat niet aan hem wordt voorgelegd, in strijd met het algemene rechtsbeginsel ‘*Ne sit iudex ultra petita partium*’, artikelen 2 en 1138 van het Gerechtelijk Wetboek, alsmede het beschikkingsbeginsel”.

In een derde middelonderdeel “gebrek aan motivatie” wijst verzoeker op de inhoud van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 46 van richtlijn 2013/32, de artikelen 57/6 en 57/6/2, § 2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Hij merkt op dat volgens de aanvankelijk bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker zou beschikken over een intern vestigingsalternatief in Kaboel in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift gedetailleerd uitgelegd waarom hij zich onmogelijk in Kaboel kan vestigen, doch in het bestreden arrest wordt verzoeker enkel uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en wordt niets gezegd over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kaboel. Deze kwestie is nochtans cruciaal aangezien de dienst Vreemdelingenzaken op basis van het advies van de commissaris-generaal al dan niet overgaat tot verwijdering van verzoeker. Verzoeker acht het bestreden arrest bijgevolg niet voldoende gemotiveerd, dit in strijd met artikel 39/65 van de vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 48/3 en 48/4 van die wet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

5. In de aanvankelijk bestreden beslissing staat onder meer te lezen:

“U werd op 16 januari 2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meerdere personen, bij nacht. Op 30 mei 2018 ontving het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een brief waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Gezien dit nieuwe element in uw dossier, werd u op 8 augustus 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bracht tijdens dat persoonlijk onderhoud geen redenen aan die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigden. Bijgevolg nam het CGVS op 4 september 2018 de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. [...]

Op 30 januari 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing en de motivering die erin vervat was.”

In het feitenrelaas van zijn beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing schrijft verzoeker onder meer:

“Op 16 januari 2018 werd Meneer [S.] veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meerdere personen, bij nacht. Op 30 mei 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Directeur-generaal van de DVZ het CGVS verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van Meneer [S.] te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 31 augustus 2018 werd een beslissing van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 3 september 2018 nam verzoeker er kennis van. In een arrest nr. 216.094 van 30 januari 2019 bevestigde Uw Raad deze beslissing.”

In het bestreden arrest wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de inhoud van zijn arrest nr. 216.094 van 30 januari 2019 waaruit hij onder meer citeert:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Luik definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging, gepleegd door twee of meerdere personen, bij nacht. Uit de omschrijving van de feiten blijkt dat verzoeker en zijn kompaan het slachtoffer meerdere slagen toebrachten (in het gezicht, de buik en op de benen) zodat zij op de grond viel, waarop verzoeker en zijn kompaan haar beroofden van haar handtas en gsm. De rechter achtte deze feiten bewezen en er dient opgemerkt dat zij als ernstig dienen te worden bestempeld. Verzoeker blijkt immers geen enkel respect voor het eigendomsrecht van anderen, noch voor de fysieke integriteit van derden te hebben. Bovendien is het feit dat een onschuldig iemand op straat plots wordt geslagen door een onbekende omdat die persoon zijn zinnen op de handtas en gsm van de voorbijganger heeft gezet onaanvaardbaar en verhoogt het onveiligheidsgevoel in de maatschappij. Verzoekers handelingen zijn derhalve niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale

bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 16 januari 2018 dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 8 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Zo verzoeker aanvoert dat het strafbaar feit een trieste vergissing was, dat hij geen strafblad had en zich steeds voorbeeldig gedragen had, benadrukt de Raad dat dit alles geen afbreuk doet aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld op 16 januari 2018. De argumentatie dat de correctionele rechtbank van oordeel was dat het strafbaar feit niet zo ernstig was dan het lijkt nu deze rechtbank verzoeker slechts tot een gevangenisstraf van één jaar heeft veroordeeld terwijl een gevangenisstraf van 15 tot 20 jaar is voorzien in de Strafwet, kan evenmin overtuigen. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat deze beoordeling van de feiten en de strafmaat toekomt aan de strafrechter, *in casu* de correctionele rechtbank te Luik (*supra*) en geenszins aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het betoog in het verzoekschrift vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het besluit dat de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld voor ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan hem op 8 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.”

Vervolgens overweegt de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen zelf in het bestreden arrest:

“Gelet op het voorgaande, valt verzoeker, die veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van deze bepaling, onder de toepassing van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker, los van de vraag naar een mogelijke intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in zijner hoofde, dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kunnen de elementen die verzoeker aanreikt om aan te tonen dat hij niet over zulk intern vestigingsalternatief zou beschikken hoe dan ook niet worden aanzien als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

[...] In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

6. Anders dan verzoeker voorhoudt, wordt hij met het bestreden arrest niet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus doch wordt, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, gelet op het voornoemde arrest nr. 216.094 van 30 januari 2019 onder de toepassing valt van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet, geoordeeld dat “verzoeker geen nieuwe elementen aan[brengt] die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt” en dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “ten aanzien van verzoeker terecht [heeft] besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming”, waarna verzoekers beroep wordt verworpen. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

7. Met het bestreden arrest wordt wel vastgesteld, hetgeen reeds in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vermeld en hetgeen door verzoeker in zijn beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals uitdrukkelijk wordt aangegeven, dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 216.094 van 30 januari 2019 en dit ingevolge het misdrijf waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Luik werd veroordeeld op 16 januari 2018. In dit laatste arrest staat letterlijk te lezen dat “het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 16 januari 2018 dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet” en dat “deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 8 juli 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus”.

Verzoekers recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, is niet geschonden nu hij ook op grond van de voormelde door hemzelf aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meegedeelde gegevens kon voorzien dat deze gegevens zouden worden betrokken bij de beoordeling van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij was veroordeeld tot een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de vreemdelingenwet. In die omstandigheden was verzoeker in de mogelijkheid zich te verdedigen wat betreft de gevolgen hiervan voor de beoordeling van zijn volgend verzoek om internationale bescherming en was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er wat dat betreft niet toe gehouden het debat te heropenen.

8. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

9. Zoals reeds blijkt uit de behandeling van het eerste middelonderdeel, wordt verzoeker met het bestreden arrest niet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus maar wordt geoordeeld dat “verzoeker geen nieuwe elementen aan[brengt] die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt” en dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing “ten aanzien van verzoeker terecht [heeft] besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming”. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de vaststelling in het bestreden arrest die tot dit oordeel heeft geleid, namelijk dat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 216.094 van 30 januari 2019 reeds is geoordeeld dat het misdrijf waarvoor verzoeker door de correctionele rechtbank van Luik werd veroordeeld op 16 januari 2018, dient te worden gekwalificeerd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de vreemdelingenwet.

Het bestreden arrest is dan ook niet tegenstrijdig gemotiveerd, noch heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “een situatie van niet-ontvankelijkheid ten gronde hervormd in strijd met artikelen 39/2 en 39/76 van de Vreemdelingenwet”, zoals verzoeker voorhoudt. Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet het voorwerp of de oorzaak van de vordering gewijzigd, zodat het beschikkingsbeginsel evenmin is geschonden.

10. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

11. Volgens verzoeker is het bestreden arrest niet voldoende gemotiveerd omdat enkel wordt vastgesteld dat verzoeker moet worden uitgesloten

van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder dat wordt ingegaan op (het gebrek aan) een intern vestigingsalternatief in Kaboel, terwijl de dienst Vreemdelingenzaken net op basis van het advies van de commissaris-generaal (al dan niet) overgaat tot verwijdering van verzoeker.

12. Naar luid van artikel 57/6/2, § 2, van de vreemdelingenwet brengt de commissaris-generaal, wanneer hij overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, de minister (staatssecretaris) of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

Te dezen heeft de commissaris-generaal de bevoegde staatssecretaris ervan op de hoogte gebracht “dat er in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”.

13. Het in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 9° tot 14, van de vreemdelingenwet bedoelde advies van de commissaris-generaal moet worden onderscheiden van de beslissing waarmee een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard (evenals trouwens van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus of tot uitsluiting van die status). Enerzijds houdt dergelijke beslissing geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde staatssecretaris afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling.

Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet diende uit te spreken over (kritiek betreffende) het voormelde advies van de commissaris-generaal. Ook bij een gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest wat de beoordeling van dat advies betreft, zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel kunnen vaststellen dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van een middel dat betrekking heeft op het genoemde advies. Verzoeker kan dus ook na een gebeurlijke cassatie geen hervorming verkrijgen van het in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen advies betreffende de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een motiveringsgebrek in de mate dat het bestreden arrest niet ingaat op zijn kritiek betreffende de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, hetgeen van invloed zou zijn op het advies van de commissaris-generaal. Verder zet verzoeker niet uiteen op welke andere wijze de overige door hem aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden.

14. Het derde onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig juni, tweeduizend tweeëntwintig door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques